

Sygn. akt VI U 113/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. T.

przeciwko Z. (...) w W.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne i zwrot świadczeń

w związku z odwołaniem J. T.

od decyzji Z. (...) w W.

z dnia 4 lutego 2020 roku,(...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od J. T. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 113/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lutego 2020 roku, znak: (...)w W. odmówił J. T. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 lutego 2018 roku do dnia 21 lipca 2018 roku oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 lipca 2018 roku do dnia 22 listopada 2018 roku, jednocześnie zobowiązując ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od 8 lutego 2018 roku do dnia 21 lipca 2018 roku w kwocie 19502,88 zł brutto oraz świadczenia rehabilitacyjnego z funduszu wypadkowego za okres od 27 lipca 2018 roku do dnia 22 listopada 2018 roku w kwocie 13250,27 zł brutto wraz z odsetkami od dnia doręczenia decyzji do dnia zwrotu kwoty nienależnie pobranego świadczenia.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że w trakcie orzeczonej niezdolności od 1 stycznia 2018 roku w zakładzie (...) S.C. świadczyła pracę w 2018 roku: od 25 stycznia 2018 roku do dnia 22 listopada 2018 roku z wyłączeniem okresów od 8 maja 2018 roku do 31 maja 2018 roku oraz od 1 marca 2018 roku do dnia 7 marca 2018 roku. Z powodu wykonywania

pracy w okresie niezdolności do pracy, ubezpieczona nie ma prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego i jest zobowiązana do ich zwrotu, jako nienależnie pobranych.

(decyzja z dnia 4 lutego 2020 roku – a.r.)

J. T. zaskarżyła decyzję z dnia 4 lutego 2020 roku w całości, wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że wypłacony na rzecz jej zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne nie stanowi nienależnie pobranego świadczenia oraz ustalenie, że brak jest obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu wskazała, że przed wypadkiem podjęła pracę z (...) S.C. Przedstawicielski spółki należało, aby w miarę możliwości mimo złamanej lewej ręki świadczyła pracę bez wykonywania prac fizycznych. Wskazała, że przedstawicielki spółki stwierdziły, że pomoc odwołującej w ramach zawartej umowy zlecenia będzie zgodna z obowiązującymi przepisami. Odwołująca nie wiedziała, że została wprowadzona w błąd i gdyby uzyskała inną informację, że nie wolno pracować w okresie niezdolności do pracy, nie wykonywałaby obowiązków w ramach umowy zlecenia.

(odwołanie – k. 1-2)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na słuszność dokonanych ustaleń.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-5)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu zainteresowana spółka wskazała, że znaczenie ma fakt, że odwołująca w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonywała pracę, a bez znaczenia jest to, że te obowiązki, które wykonywała byłyby niewielkie. Nie ma znaczenia niewiedza odwołującej o aktualnym stanie prawnym i ewentualnej niewiedzy, że nie może wykonywać pracy na podstawie umowy zlecenia w czasie niezdolności do pracy. W tej sprawie nie mają zastosowania zasady współżycia społecznego, które usprawiedliwiałyby decyzje odwołującej, co do wykonywania pracy.

(pismo zainteresowanej z dnia 4 maja 2020 roku – k. 26)

Sąd ustalił, co następuje:

J. T. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od 2 sierpnia 2010 roku.

(okoliczność bezsporna)

Odwołująca miała zawartą z (...) S.C. z siedzibą w W. umowę zlecenia od dnia 1 stycznia 2018 roku. W okresie od 25 stycznia 2018 roku do 22 listopada 2018 roku J. T. wykonywała czynności opiekuńcze z wyłączeniem okresów:

- od 1 marca 2018 roku do 7 marca 2018 roku oraz

- od 8 maja 2018 roku do 31 maja 2018 roku.

Czynności opiekuńcze, które odwołująca wykonywała, były odpłatne ze strony zleceniodawcy.

(pismo z (...) S.C. z dnia 22 listopada 2019 roku – a.r.; umowa zlecenia – k. 21)

Ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresach:

- od 21 stycznia 2018 roku do 8 marca 2018 roku,

- od 9 marca 2018 roku do 6 kwietnia 2018 roku,
- od 7 kwietnia 2018 roku do 27 kwietnia 2018 roku,
- od 28 kwietnia 2018 roku do 25 maja 2018 roku,
- od 26 maja 2018 roku do 22 czerwca 2018 roku,
- od 23 czerwca 2018 roku do 22 lipca 2018 roku oraz
- od 22 lipca 2018 roku do 31 lipca 2018 roku.

W zaświadczeniach lekarskich wskazano, że odwołująca jest niezdolna do pracy w (...) Sp. z o.o. (podano numer NIP płatnika).

(zaświadczenia lekarskie – a.r.)

Odwołująca pobrała zasiłek chorobowy za okres od 8 lutego 2018 roku do 25 lipca 2018 roku oraz świadczenie rehabilitacyjne za okres od 26 lipca 2018 roku do 22 listopada 2018 roku.

Za okres od 8 lutego 2018 roku do 21 lipca 2018 roku odwołująca pobrała zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego w wysokości 19502,88 zł oraz za okres od 27 lipca 2018 roku do 22 listopada 2018 roku świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 13250,27 zł.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów z akt organu rentowego oraz akt sprawy. Stan faktyczny pomiędzy stronami co do zasady pozostawał niesporny, a kwestią oceny Sądu było, aby rozpoznać odwołanie na gruncie przepisów odpowiednio stosowanych prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Strony procesu nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu był odwołanie od decyzji odmawiającej odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 lutego 2018 roku do 21 lipca 2018 roku oraz świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 27 lipca 2018 roku do 22 listopada 2018 roku, a także zobowiązującej odwołującą do zwrotu kwot pobranych świadczeń, jako nienależnie pobranych.

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 j.t.) i tym samym art. 22 ustawy. Art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Przesłanki utraty prawa do zasiłku są niezależne od siebie i mają samoistny charakter. Jedną z wymienionych przyczyn powodujących utratę prawa do zasiłku chorobowego jest wykonywanie pracy zarobkowej podczas orzeczonej niezdolności do pracy. Sankcja ta dotyczy zarówno zasiłku, jak i świadczenia rehabilitacyjnego.

Pracą w rozumieniu komentowanego przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samozatrudnienie (wyrok SN z dnia 20 stycznia 2005 r., sygn. akt II UK 154/04, OSP 2006, z. 4, poz. 43).

Pracą zarobkową na gruncie komentowanego przepisu określa się wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających organizmu ubezpieczonego w istotny sposób. Podkreśla się dodatkowo, że takie definiowanie pracy zarobkowej wypływa z konieczności ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa - z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych - formalistyczne ujęcie uprawnień ubezpieczonych (wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2005 r., sygn. akt I UK 370/04, OSNP 2005, Nr 21, poz. 342, OSP 2006, z. 12, poz. 134; wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005 r., sygn. akt III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338). Wykonywanie pracy zarobkowej określa się również jako wykonywanie szeroko rozumianej pracy odpłatnej (J. Jankowiak, glosa aprobowana do wyroku sygn. akt I UK 370/04). Przy określeniu "zarobkowego" charakteru pracy wskazuje się także, że przepisy nie wymagają, aby praca była podjęta "w celu zarobkowym". Jeśli zatem wykonywanie określonych czynności przynosi rzeczywisty dochód, wówczas problem, czy praca została podjęta "w celu" uzyskania tego dochodu, traci na znaczeniu, jako dotyczący motywów zachowania.

W ocenie Sądu czynności jakie wykonywała odwołująca w okresie kilku miesięcy, tj. od 21 stycznia 2018 roku do 22 listopada 2018 roku, z wyłączeniem okresów od 1 marca 2018 roku do 7 marca 2018 roku i od 8 maja 2018 roku do 31 maja 2018 roku, nastąpiły w ramach umowy zlecenia i polegały na wykonywaniu czynności opiekuńczych wobec osób starszych. Czynności wykonywane przez odwołującą, jako zleceniobiorcy, były odpłatne ze strony zleceniodawcy. Nie ma znaczenia, czy odwołująca otrzymała w rzeczywistości wynagrodzenie, czy takiego wynagrodzenia nie otrzymała i ma o nie roszczenie. Istotny jest fakt, że praca, którą wykonywała, była pracą zmierzającą do osiągnięcia zarobku lub taki zarobek już został przez nią uzyskany od zleceniodawcy.

Odwołująca była nieprzerwanie niezdolna do pracy (jej niezdolności do pracy następowały po sobie bez żadnego dnia przerwy) od m.in. 8 lutego 2018 roku do 21 lipca 2018 roku. Ponadto pobrała świadczenie rehabilitacyjne za okres od 27 lipca 2018 roku do 22 listopada 2018 roku. W tych obu okresach, które były nieprzerwane żadnymi dniami, w których odzyskała zdolność do pracy, oprócz przerwy pomiędzy pobieraniem zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, J. T. wykonywała czynności zarobkowe w ramach umowy zlecenia.

Z tego też powodu zasadne było ustalenie, że odwołująca nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 lutego 2018 roku do 21 lipca 2018 roku, ponieważ wykonywała pracę zarobkową w okresie od 8 lutego 2018 roku do 28 lutego 2018 roku oraz od 8 marca 2018 roku do 21 lipca 2018 roku. Również nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, ponieważ wykonywała pracę zarobkową w okresie od 27 lipca 2018 roku do 22 listopada 2018 roku.

Wobec powyższego ustalenia Sąd przejdzie do rozważenia, czy zasadne było zobowiązanie odwołującej do zwrotu pobranych świadczeń, które zostały ocenione przez organ rentowy jako nienależnie pobrane.

Zgodnie z art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Zbiórczego ujęcia poglądów judykatury i doktryny odnoszących się do przesłanek uznania świadczenia za nienależnie pobrane w myśl przywołanego przepisu (co wywołuje obowiązek ich zwrotu - art. 84 ust. 1 ustawy systemowej) na tle aktualnie obowiązujących i wcześniejszych regulacji prawnych dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2019 r., I UK 416/17 (OSNP 2019 Nr 7, poz. 90). Wyjaśniono w nim, że problematykę nienależnie pobieranych świadczeń i ich zwrotu reguluje ogólnie - w odniesieniu do wszystkich świadczeń z ubezpieczeń społecznych - art. 84 ustawy z o systemie ubezpieczeń społecznych, a szczegółowo - w stosunku do świadczeń przysługujących z konkretnych rodzajów ubezpieczenia społecznego - art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 z późn. zm.) i art. 66 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wcześniej zagadnienia te normowały ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 z późn. zm.) oraz art. 80 i 81 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu

emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późn. zm.), a później art. 106 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 167 z późn. zm.), jak również art. 53 ust. 2 i ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143 z późn. zm.). Analizując relację unormowań ustawy systemowej i zasiłkowej w kwestii zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, w wyroku z dnia 17 stycznia 2012 r., I UK 194/11 (LEX nr 1227962), Sąd Najwyższy skonstatował, że art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie stanowi przepisu szczególnego w stosunku do art. 84 ust. 2 ustawy systemowej w tym znaczeniu, iż wyłącza stosowanie tego ostatniego przepisu do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych. Przepis art. 66 ust. 2 ustawy zasiłkowej określa w szczególności sposób potrącenia oraz egzekucji, nie wyłącza natomiast stosowania definicji nienależnie pobranych świadczeń, wynikającej z art. 84 ust. 2 ustawy systemowej, do nienależnie pobranych zasiłków chorobowych. Sąd Najwyższy podkreślił też, że w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych podkreśla się, że wspomniany przepis, ustanawiając obowiązek zwrotu świadczenia przez osobę, która pobrała nienależne świadczenie, wskazuje istotną cechę nienależnie pobranego świadczenia w ujęciu ustawy systemowej, określaną jako *differentia specifica*, to jest świadomość (złą wiarę) osoby pobierającej świadczenie co do nieprzysługiwania tego świadczenia w całości lub w części od początku albo w następstwie później zaszłych zdarzeń.

Zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu obowiązek zwrotu świadczenia obciąża więc tylko tego, kto przyjął świadczenie w złej wierze, mając świadomość jego nienależności. Dotyczy to zarówno osoby, która została pouczona o okolicznościach dotyczących braku prawa do pobierania świadczenia (art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej), jak i osoby, która uzyskała świadczenie na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenie (art. 84 ust. 2 pkt 2 tej ustawy).

Świadomość nienależności świadczenia może mieć źródło w pouczeniu udzielonym przez organ rentowy co do okoliczności powodujących konieczność zwrotu świadczenia bądź też może wynikać z zawinionego działania osoby, która spowodowała wypłatę świadczeń. Konieczne jest rozpoznawanie tych obu przesłanek które mogą istnieć od siebie niezależne. Konstatacja ta jest również powszechnie podzielana w orzecznictwie (zob. wyroki Trybunału (...): z dnia 11 stycznia 1966 r., III TR 1492/65, OSP 1966 Nr 10, poz. 247; z dnia 27 maja 1966 r., I TR 49/66, niepublikowany; z dnia 13 października 1966 r., I TR 693/66, niepublikowany; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 lutego 1987 r., II URN 16/87, (...) 1988 nr 6; z dnia 24 listopada 2004 r., OSNP 2005 Nr 8, poz. 116). Przyjmuje się, że świadomym wprowadzeniem w błąd jest umyślne działanie świadczeniobiorcy, które ma postać zamiaru bezpośredniego lub zamiaru ewentualnego.

W rozumieniu art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej, błąd stanowi następstwo świadomego działania pobierającego świadczenie, determinowanego wolą wywołania przekonania po stronie organu, że zostały spełnione warunki nabycia prawa do świadczenia lub świadczenia o określonej wysokości. Ów błąd wiąże się zawsze z pierwotną wadliwością rozstrzygnięć organu rentowego lub odwoławczego, z etapem ustalania prawa do świadczeń, a jego istotną cechą konstrukcyjną, odróżniającą od innych uchybień, jest istnienie fałszywego wyobrażenia organu o stanie uprawnień wnioskodawcy, wywołanego na skutek świadomego zachowania osoby pobierającej świadczenie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 154/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 148; z dnia 5 kwietnia 2001 r., II UKN 309/00, OSNP 2003 Nr 2, poz. 44; z dnia 8 stycznia 1999 r., II UKN 406/98, OSNAPiUS 2000 Nr 5, poz. 196; z dnia 29 lipca 1998 r., OSNAPiUS 1999 Nr 14, poz. 471; z dnia 14 kwietnia 2000 r., II UKN 500/99, OSNAPiUS 2002 Nr 20, poz. 623; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 335/11, LEX nr 1212052; z dnia 27 stycznia 2011 r., II UK 194/00, LEX nr 786392; z dnia 20 maja 2004 r., OSNP 2005 Nr 2, poz. 25; z dnia 9 lutego 2017 r., II UK 699/15; LEX nr 2255424).

Z przytoczonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że ramy zachowań kwalifikowanych jako świadome wprowadzenie w błąd organu rentowego lub odwoławczego określa się w sposób szeroki i nie jest możliwe ich enumeratywne wymienienie. Zalicza się do nich zarówno bezpośrednio oświadczenie nieprawdy we wniosku o świadczenie, jak i przemilczenie przez wnioskodawcę faktu mającego wpływ na prawo do świadczenia, złożenie wniosku w sytuacji oczywiście nieuzasadniającej powstania prawa do świadczenia oraz okoliczność domniemanego

współdziałania wnioskodawcy z innymi podmiotami we wprowadzeniu w błąd organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II UK 194/10, LEX nr 786392).

Sąd rozpoznający sprawę zgadza się z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12 września 2018 r., III UK 124/17 (LEX nr 2549437), że nie jest wymagane uprzednie pouczenie o możliwości utraty pobranych zasiłków z przyczyn ustawowo określonych, między innymi w ww. art. 17 ustawy zasiłkowej, których wystąpienia nie można z góry zakładać ani przewidzieć. Sąd rozpoznając sprawę powinien zatem rozważyć, czy zasiłek chorobowy został wypłacony na podstawie świadomego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenie przez świadczeniobiorcę (przez niepodanie lub zatajenie faktu wykonywania pracy zarobkowej w okresie zwolnienia lekarskiego).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że świadczenia z chorobowego ubezpieczenia społecznego mają umożliwić leczenie osobie niezdolnej do pracy, czego konsekwencją jest niemożność wykonywania pracy w okresie zwolnienia lekarskiego, a uświadomienie tego celu udzielonego zwolnienia lekarskiego, jako faktu powszechnie znanego, nie wymaga żadnego dodatkowego pouczenia.

Ubezpieczona, w niniejszej sprawie, przedkładała zaświadczenia lekarskie (..) do płatnika składek (...) Sp. z o.o. oraz wnioskowała o przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego a jednocześnie, co ustalono w niniejszym postępowaniu, w tych samych okresach świadczyła pracę zarobkową. Oznacza to tym samym wprowadzanie organu rentowego w błąd, co do okoliczności warunkujących powstanie prawa do zasiłku chorobowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 lipca 2017 r., I UK 287/16, LEX nr 23824480; z dnia 12 września 2018 r., III UK 124/17, LEX nr 2549437; z dnia 29 stycznia 2019 r., III UK 11/18, LEX nr 2618556; z dnia 13 czerwca 2019 r., III UK 157/18, niepublikowany, z dnia 3 grudnia 2019 r. I UK 285/18, LEX nr 2779501).

Należy też podkreślić, że organ rentowy pouczał odwołującą, że świadczenie nie przysługuje ubezpieczonemu wykonującemu w czasie jego pobierania pracę zarobkową lub wykorzystującemu je w sposób niezgodny z celem tego świadczenia (pouczenie do decyzji ZUS z 5.09.2018r. z akt organu rentowego).

Nie uwalnia odwołującej od konieczności zwrotu nienależnie pobranego świadczenia fakt, że miały być rzekomo wprowadzona w błąd przez pracowników zleceniodawcy (...) S.C. Odwołująca jako osoba która pozostawała w stosunku zatrudnienia i jednocześnie wykonywała pracę na umowę zlecenie i mając orzeczoną niezdolność do pracy powinna zweryfikować otrzymywaną wiedzę od pracowników, którzy nie są pracownikami organu rentowego. Odwołująca nie udowodniła, że poinformowała Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że pracuje w trakcie zwolnienia. Tylko gdyby błędnego pouczenia co do przepisów m.in. art. 17 ustawy zasiłkowej udzielił odwołującej pracownik organu rentowego, można by mówić o ewentualnym uwolnieniu się od odpowiedzialności za pobranie świadczeń nienależnie. Jak już wskazywano wyżej, wiedzą powszechnie wiadomą dla każdego przeciętnego człowieka jest to, że będąc niezdolnym do pracy należy poświęcić się powstrzymaniu od wykonywania jakiegokolwiek pracy (tym bardziej pracy zarobkowej), aby wrócić do zdrowia rozumianego jako zdolność do pracy.

Sąd rozpoznający sprawę wskazuje na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2019 roku (III UK 11/18) w którym stwierdzono, że ubezpieczony, który prowadzi działalność gospodarczą w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, świadomie wprowadza organ rentowy w błąd, co do istnienia podstawy wypłaty zasiłku chorobowego. Zasiłek chorobowy wypłacony takiemu ubezpieczonemu jest świadczeniem nienależnie pobranym (art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy). Niepodanie lub zatajenie informacji o prowadzeniu przez ubezpieczoną pozarolniczej działalności w okresach zwolnień lekarskich może być ocenione jako wprowadzenie w błąd organu rentowego, skoro kontynuowanie pozarolniczej działalności w okresie korzystania z zasiłku chorobowego prowadzi do utraty prawa do pobranych świadczeń za cały okres niezdolności do wykonywania tej działalności (ex lege z art. 17 ust. 1 i art. 22 ustawy zasiłkowej). Świadczenia z chorobowego ubezpieczenia społecznego mają bowiem rekompensować straty w uzyskiwanych dochodach z prowadzonej pozarolniczej działalności, a zatem niedopuszczalne jest pobieranie takich świadczeń (połączone z brakiem obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za okresy choroby) w razie uzyskiwania dotychczasowych dochodów wynikających z kontynuowania przez ubezpieczonego prowadzonej działalności w nieumniejszonym zakresie, czego każda osoba ubezpieczona ma świadomość. Dokonując przeniesienia

powyższego na stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd podkreśla, że skoro odwołująca przez kilka miesięcy otrzymywała zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne, podczas gdy wykonywała pracę zarobkową, to miała źródło utrzymania z tytułu zawartej umowy zlecenia. Poza tym odwołująca nie wykazała (k. 8), że w istocie została błędnie pouczona przez pracowników zleceniodawcy.

Mając na względzie powyższe, Sąd rozpoznający sprawę uznał, że odwołanie J. T. nie zasługuje na uwzględnienie w żadnym zakresie – co do ustalenia prawa do zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego, a także co do ustalenia że odwołująca nie ma obowiązku zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego wraz z odsetkami od daty doręczenia decyzji.

Wobec powyższego decyzja organu rentowego z dnia 4 lutego 2020 roku, znak: (...), jest zgodna z prawem.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz ww. przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd miał na względzie to, że odwołująca przegrała proces sądowy w całości. Wobec tego Sąd zasądził od odwołującej na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 180 zł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 KPC w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).